

Verslag missiecongres 16 en 17 maart '24
Deelnemers Pastorale Eenheid H. Norbertus
Meerhout-Laakdal

LIEVE

We vertrokken zaterdagmorgen met vier van onze Pastorale Eenheid richting Brussel. Het was een beetje spannend alsof we op uitstap gingen. Aangekomen bij de basiliek van Koekelberg werden we direct opgenomen in de stroom van deelnemers en medewerkers aan dit missiecongres. Stewards, fluohesjes en pijlen gidsten ons naar de juiste lokalen.

Ik volgde het panelgesprek met als thema: 'Durven getuigen, hoe getuigen in je dagelijks leven waar je bent'. Aan het woord kwamen: Selina De Maeyer, Mgr Koen Vanhoutte, Pr. Wim Simons en Stacey Osei. Het gesprek werd gemodereerd door Sara Loobuyck.

Elk getuigde vanuit zijn specifiek werkveld. Selina werkt als fotograaf en is regelmatig op stap met de deelnemende meisjes voor de miss-België verkiezing. Zij is heel overtuigd gelovige en staat erop om naar de mis te kunnen gaan op zondag. Ook al zijn ze in het verre Thailand. Zij wil er ook een zaak van maken om de meisjes enkel op een waardige manier in beeld te brengen. Zij staat heel sterk in haar gelovig zijn en dat dankte ze grotendeels aan haar opvoeding en de mensen die haar omringden in haar jeugd.

Mgr Koen Vanhoutte sprak o.a. over de periodes in het leven waar het geloof zich wat in de luwte afspeelt. Het is normaal dat het soms wat gaat liggen en er minder beleving en aandacht voor is. Soms ontluikt het door iets wat we meemaken of mensen die het weer aanwakkeren. Door zijn zachte manier van spreken en aanpak heb ik nog meer waardering voor hem gekregen.

Priester Wim Simons slaagt erin om toch wat jongeren te betrekken in de parochie. Hij staat er ook midden in omdat hij zijn priesterschap combineert met lesgeven in een middelbare school. Hij gebruikt de sociale media en een eigen Youtube-kanaal om zijn boodschap over te brengen. Samen met enkele jongeren heeft hij een cd met religieuze liedjes ingezongen. In Zonhoven staan ze één keer per jaar op een markt en nodigen de mensen uit om een kaarsje te gaan branden in de kerk. Heel laagdrempelig en vele mensen doen het, kinderen zijn vaak de extra zet om te gaan.

Staey studeert aan de Antwerpse universiteit en nam twee keer deel aan de Wereldjongerendagen. In Panama ontdekte ze dat er geen Staey bestaat zonder het geloof. Ze wil het mee uitdragen en doet dit o.a. door de plusserswerking in Luchtbal, Deurne. Ook aan de universiteit is er een ontmoetingsruimte voor jongeren die zoekende zijn, zij probeert zoveel mogelijk mee te getuigen hoe het geloof haar sterkte in moeilijke momenten.

Na nog enkele vragen uit het publiek was het tijd voor de eucharistie in de basiliek.

1800 deelnemers kwamen er samen om te bidden en te zingen, voor ons land, voor onze kerk, voor onze priesters en bisschoppen. Er waren 3 Nederlandstalige en 3 Franstalige bisschoppen aanwezig. Mgr. Lode Aerts verzorgde de homilie die over verkondiging ging. Vier pijlers zijn hierin belangrijk volgens de bisschop: luisteren, beleven, delen en bidden. Een sterk moment vond ik het toen ieder zijn rechterhand op een schouder legde van iemand naast of voor hem. Ondertussen waren de priesters, diakens en bisschoppen in de middenbeuk gekomen en sloten aan bij dit warme gebaar, een echt kippenvelmoment. Zo werd er samen gebeden voor onze herders die hun leven lang zich inzetten voor onze Kerk, zij die het Woord tot ons brengen.

Tijd voor het middagmaal, dat allemaal heel vlot verliep en zelfs werd opgediend door vrijwilligers. Spontaan kwamen er fijne gesprekken omdat elk zich omringd voelde met gelijkgestemden, als uit één grote familie.

In de namiddag waren er werkwinkels, voordrachten. Vrij te kiezen uit een ruim en verscheiden aanbod.

Mijn eerste keuze was: Hoe evangeliseren via media? Over hoe we met de nieuwe mogelijkheden ons geloof kunnen verspreiden. Sociale media, film en muziek via internet kent ook zijn mogelijkheden. Bart en Maaïke maken er hun missie van om zo het geloof te verspreiden of missionering in deze tijd.

Na een uur stelden twee jongeren ons 'Sycamore' of praten en delen over geloof voor. Een aanbod in de studentensteden Leuven en Gent. Zij nodigen jonge mensen uit voor een maaltijd, nadien enkele korte filmfragmenten waarover ze in gesprek gaan. Uiteraard altijd vanuit een gelovige invalshoek. Zo proberen ze een hechte groep te vormen. Sycamore kent zijn oorsprong in Engeland en leunt aan bij het Nederlandse Alpha, gekend voor zijn bijbelcursussen

Bij de Fazenda da Esperanca of de boerderij van de hoop, getuigden ex drug- en drankverslaafden over hun gemeenschap. Na menige pogingen elders om van hun verslaving af te geraken is dit een laatste strohalm. Ze leven met 7 in een huis waar de dag bestaat uit werken, bidden en gemeenschap vormen volgens de Franciscaanse spiritualiteit. Zonder medicatie, dokters of psychologen slagen ze erin om terug vrij van middelen te leven. Het waren zeer aangrijpende getuigenissen van jonge mensen. In elk huis leeft een 'missionaris', hier in Bertem is het een man uit Brazilië, een land dat zeer veel met drugsverslaving te maken heeft.

We schreven ons eveneens in voor het 'Broederlijk feestmaal'. Een avondmaaltijd die gedeeld werd met mensen die minder kansen hebben. Wij hadden ook Anna aan tafel, die na twee jaar leven bij de zusters van de fraterniteit van de Tiberiade in het bisdom Namen, weer een jaar in het gewone leven stond. Een oprechte, jonge, zoekende vrouw. De gesprekken werden afgewisseld met mooi gezang en op zijn Waals: een feestelijke maaltijd. Een fijne afsluiter van deze eerste bijzondere dag in Brussel.

Zondag waren Eric en ik alleen op weg voor de tweede dag van dit Missiecongres.

Na het middagmaal was er nog één werkgroep te kiezen. Ik sloot mij aan bij Walter Ceyssens sj die vanuit de Ignatiaanse spiritualiteit sprak over: koers helpen houden in troebele tijden. Specifiek voor hen is om vanuit je gevoel te zoeken wat je troost of vertroosting kan bieden. Een gelovige vorm om mensen te coachen of begeleiden als het even wat moeilijker gaat. Hij is o.a. werkzaam in Heverlee waar hij voor de 140 studenten instaat voor de inhoudelijke werking van het studentenhuus.

Tussendoor dronken we koffie, slenterden we over het marktje, zagen we bekenden en gingen wel eens aan de praat. Kortom een gezellige sfeer met heel veel jonge mensen in het grote aanbod van verenigingen, groeperingen... Zoals we al eerder hoorden: de Kerk is een huis met vele kamers. Vele van deze kamers was ik nooit eerder binnengegaan.

Toen was het weer tijd om te verzamelen voor de slotviering in de basiliek. Met nog wat meer mensen, meer gezinnen met kinderen, veel enthousiasme en gezang dat uitnodigde om gemakkelijk mee te zingen. Ik denk toch dat wij Vlamingen wat gereserveerder zijn in onze diensten.

Opnieuw een zeer mooie viering voorgegaan door Mgr. Luc Terlinden, onze aartsbisschop. In zijn homilie gebruikte hij de metafoer van een 'kostuum', een pak dat te groot is geworden. Dat we opzoek mogen gaan naar maatwerk, een pak dat past. Het ligt in de lijn van de eerdere boodschap 'kiemcellen van de kerk'. Vanuit het kleine nieuwe inspiratie opdoen.

Weer met veel ritmisch en enthousiast gezang. Er werd opnieuw speciaal gebeden en de zegen gevraagd voor: onze priesters en diakens, voor alle religieuzen en Godgewijden, voor alle pastorale werkers(sters), voor alle vrijwilligers in de parochies en kerkverbanden. Zij werden telkens gevraagd recht te staan om applaus te ontvangen. Bijzonder was ook dat onze pastoor Eric mee mocht concelebreren samen met de aartsbisschop. Hier was ik toch wel heel fier op!

Deze twee dagen hebben grote indruk op mij gemaakt. We zijn bijna een jaar met een vernieuwde ploeg aan zet in onze PE. Ik denk dat ik het ook eens nodig had, de bemoediging, het zien van velen, verbondenheid voelen, samen bidden en zingen. Alles waar onze kerk voor staat. Soms overvalt me een gevoel van enkel nog kaarsen uitblazen, maar dit is echt niet zo! We evolueren naar andere, nieuwe kerkvormen en beleven.

Het zien van zoveel jongeren die met gemak getuigen over hun geloof, jonge gezinnen met heel kleine kindjes die overal mee naartoe gingen. De vele vrijwilligers om alles in goede banen te leiden is zeer bemoedigend.

Het groepje leken die de hele organisatie op zich nam, zijn maar een 20 tal mensen. Knap werk van hen. Los van eender welke kerkelijke instantie of vereniging. Van oorsprong is het Franstalig, maar bijna de helft van de deelnemers kwamen uit Vlaanderen. Er was dan ook voor beide landstalen een even groot aanbod. Ze zijn erin geslaagd om de Katholieke Kerk te laten zien als één grote familie, om banden te scheppen, om positiviteit uit te stralen, om ons te doen inzien dat niet alles verloren is. Dat er altijd hoop is, ondanks de woelige tijden.

We hebben duidelijk gevoeld: hier is Gods Geest aan het werk en ik heb nog zin om dit werk verder te zetten.

Lieve Cornelis

MIA

Ik had al snel begrepen dat ik mijn eigen geloof wat moest verdiepen en volgde daartoe dus de betreffende lezing: "Begeleide zelfstudie katholieke geloof".

Ik ben wat op mijn honger blijven zitten omdat ik hoopte, direct en gemakkelijk resultaat te krijgen. Het was echter een oprechte oproep om een uitgebreide cursus te volgen aan de hand van 3 boeken.

Daarna volgde ik nog de sessie over: Hoe het geloof overbrengen naar kinderen, kleinkinderen. Ook daar een enthousiaste mama van 5 vrij jonge kinderen. Zij aarzelt niet om haar kinderen volop over Jezus te vertellen en gelegenheden te baat neemt om hen het geloof bij te brengen. Zo maken ze in het gezin een feestje van dagen waarop de patroonheilige van elk gezinslid valt. Ook bij de grote feesten is er uitgebreid aandacht voor duiding.

Verder kan ik de gegevens meegeven over haar activiteiten op sociale media.

Tools voor geloofsopvoeding, Liturgisch leven blog, kathokids podcast, katholieke geschenken, facebook: kathobox@gmail.com - Kathokids - @ kathobox - [www;kathobox.be](http://www.kathobox.be) .

Wat is me opgevallen, heeft me geraakt.

De vele jonge mensen met zoveel overtuiging en bezieling.

Mensen die intenser geloven en hun geloof beleven dan ik:

- getuigenis van Selina
- het vuur van sommigen
- knielen in de viering en in zichzelf bidden
- verbondenheid bij de zending van de pastores

Een algemeen gevoel van warmte, geborgenheid, veiligheid. We zijn hier onder gelijkgestemden.

Hoe mooi zou de wereld zijn als iedereen moeite deed om volgens ons geloof te leven.

Wat heb ik meegenomen?

Je moet eerst je geloof verdiepen voordat je kan spreken.

Waarvoor ben je bang, als je kind van God bent?

Wat kunnen wij concreet doen?

Vaker spreken over ons geloof in de kleine dingen.

Sluit me aan bij Lieve haar idee, om de kerk af en toe open te zetten en mensen uitnodigen om binnen te komen. bvb op de Kattefeesten.

RENÉ

Ben ik blij dat ik mee geweest ben naar het Missiecongres in Brussel in de basiliek van Koekelberg met mensen die kracht van het woord in hun vingers hebben. Het maakt het voor mij wat makkelijker om me in hun spoor wat te laten meedrijven.

Voor we op het congres toekwamen, was er al een gebeurtenis die mij erg trof. Op de grote steenweg, met uitzicht op de basiliek, was er bij één van de verkeerslichten een oudere man die tussen de auto's stapte met een klein plastic bekertje om wat geld te vragen voor zijn levensonderhoud. Een voor mij nogal gevaarlijke keuze.

Op het congres heb ik het panelgesprek gevolgd met als thema: 'Durven getuigen, hoe getuigen in je dagelijks leven waar je bent'. Daar was de fotografe Selina De Maeyer, die mij een sterke indruk gaf. Zij, als fotografe met oog voor de kleine details, liet ons ontdekken hoe een oorbel of een hangertje de poort kon openen voor een gesprek over geloof. Er durven over spreken en voelen wat mogelijk is zonder zich op te dringen.

Priester Wim Simons weet via de digitale kanalen wegen te vinden naar jongeren. Hij had ook de keuze gemaakt om zoals de eerste leerlingen naar de markt te trekken om over Jezus te spreken. Hij ging met enkele mensen naar de jaarmarkt om daar de mensen uit te nodigen om even een bezoek te brengen aan de kerk en een kaarsje te laten branden. Aan de kinderen gaf hij de boodschap mee om als ze iets wilden zeggen of vragen aan Jezus, dat ze dat dan gerust mochten doen.

Mgr. Vanhoutte gaf een eerlijke, open, persoonlijke getuigenis dat in een maatschappij waar het geloofsaspect wat naar de rand van de samenleving wordt geleid, toch tekenen van hoop in zich draagt.

De eucharistieviering in de grote basiliek van Koekelberg was een speciaal gebeuren door de aanwezigheid van zoveel mensen vanuit alle lagen van de bevolking. Ik ervaarde dat de ver-

schillende manieren van je geloofsbeleving konden en mochten aanwezig. We deelden hetzelfde geloof dat in verschillende houdingen tot uiting werd gebracht. We zaten als broers en zusters naast elkaar. Op het einde van de eucharistieviering was ik verrast dat de voorgangers naar de middengang van de basiliek gingen voor de zegen werd gegeven. Maar dit gebaar had een diepe betekenis, want een hand op de schouder van onze buurman of -vrouw te leggen, was een zichtbaar teken van verbondenheid. Een verbondenheid die reikte tot bij de diakens, de priesters en bisschoppen die in de middengang stonden met een hand vanuit de geloofsgemeenschap op hun schouders. Het deed me denken aan de vormselviering, waar de ouders ook gevraagd worden om de hand op de schouders van hun vormeling te leggen als teken dat de vormeling kan blijven rekenen op de steun van de ouders.

In de namiddag hebben wij ons even gewaagd op de kraampjesmarkt. Het was een veelheid van overtuigingen en belevingsvormen, die hun inspiratie vonden in één en dezelfde basis: de boodschap van die man uit Nazareth, Jezus, de Christus. Dit was voor mij een teken van eenheid in verscheidenheid. Als mensen zijn wij allen verschillend. En misschien biedt die verscheidenheid verschillende opstapjes, ingangen op je geloof te beleven.

Dan was er de tijd voor de werkwinkels.

Mijn eerste werkwinkel was ‘Een rondje bijbel’. Mijn nieuwsgierigheid was gewekt om een hierin inspiratie te vinden om de bijbel wat dichterbij het leven van vormelingen te kunnen brengen. We konden wel wat proeven van dit rondje, maar de tijd was te kort om hierin echt te kunnen thuiskomen. Het opende op het eerste gezicht wel perspectieven. Wat meer tijd voor vrijmaken, zal hier nodig zijn om het beter te kunnen ontdekken.

Een tweede werkwinkel was ‘Samen op stap in dialoog en uitwisseling met jonge koppels’. Een koppel die hun groeiproces beschreven van hun keuze om voor de kerk te huwen. Het was een getuigenis waarin zij een grote openheid verwoordde voor hun verscheidenheid in de groei naar het huwelijk. Van daaruit hebben zij een weg uitgestippeld om met jonge mensen die wensen te huwen op pad te gaan en te zoeken wat het kan betekenen om voor de kerk te huwen en wat dit kan betekenen voor hun leven en hun geloof.

De derde werkwinkel was bij Fazenda da Esperanca of de boerderij van de hoop. Een getuigenis van ex drug- en drankverslaafden over hun gemeenschap. In deze getuigenissen werd ik sterk getroffen dat het een keuze is die zij persoonlijk moeten maken om in een onbekende leefgemeenschap binnen te stappen en alle banden met hun eigen leefomgeving voor enige tijd volledig los te laten. De pijlers waarop zij bouwen deed me spontaan denken aan Zr. Carina Aerts die in de adventsbezinning sprak over de fundamenten waarop zij de bege-

leiding van de kinderen in het internaat voor schipperskinderen uitbouwen: spiritualiteit, gemeenschap, leren (arbeid) en ontspanning.

Na het avondmaal zijn we nog even naar de avondwake gegaan, waar zang en getuigenis elkaar afwisselden. De getuigenissen waren speciaal voor mij. Ook zij kregen hun plaats op dit missiecongres. De basiliek van Koekelberg heeft vele ruimten, die plaatsen schonken aan de verschillende belevingsvormen van geloof die de katholieke kerk rijk is.

René

ERIC

Zaterdagvoormiddag volgde ik in de crypte van de basiliek het debat 'Het evangelie verkondigen: maar hoe?' In het panel zaten Claire Rochet (een Franse jonge moeder van vier kinderen die zich met Annuncio engageert in straatevangelisatie), de dominicaan Patrick Gillard (studenten- en gevangenisarmoeezenier & pastoraal voor prostituées) en aartsbisschop Luc Terlinden.

De Dominicaan benadrukte sterk dat wij niet te snel bepaalde werkvelden als 'de periferie' van de Kerk mogen beschouwen. Bv. de gevangenispastoraal behoorde altijd tot de werking van de Kerk én is zelfs erkend én gesubsidieerd door de overheid. Het behoort tot het hart van onze zending.

De jonge vrouw beklemtoonde dat missioneren vandaag durf vraagt, maar ook bescheidenheid: wij moeten de mensen nemen zoals ze zijn, op hun 'niveau' van (niet)geloven. Toch is het voor vele tijdgenoten een bevrijding dat er bij hen wordt aangeklopt, dat zij worden beluisterd en dat er over geloof kan worden gepraat.

Onze nieuwe aartsbisschop onderstreepte dat missioneren de opdracht is van iedere gedoopte. Daarbij is het allerbelangrijkste: *dat wij een warme gemeenschap vormen, *dat wij anderen gastvrij/goed/vriendelijk onthalen, *dat onze menselijke relaties naar àllen (Fratelli

Tutti !) liefdevol zijn. Het is in onze gewone gebaren, woorden, houdingen naar bv. nieuwkomers, naar gezinnen van communicanten, naar huwelijkskandidaten, ... dat het evangeliseren start: klein en bescheiden. De wijze waarop ons ONTHAAL gebeurt is cruciaal. Wij vertrekken daar waar de mensen staan en nodigen hen vervolgens uit om – in vrijheid, al dan niet – samen een geloofsweg af te leggen. Mgr Luc Terlinden getuigde daarbij meermaals vanuit zijn pastoorservaring in Brussel: een omgeving waar zich elk jaar een groepje volwassen kandidaat-dopelingen aandienen. Hij vertelde ook heel onbevangen hoe in Mechelen zelf naar de bakker gaat om z'n brood te kopen en dat hij ook daar vriendelijk en aandachtig aanwezig wil zijn (onbedoeld gevolg: na een tijdje kwam de bakker naar de eucharistie in de kathedraal ☺).

Mgr Luc Terlinden pleitte er voor om in onze gemeenschappen **“waarheid én liefde”** stééds samen te laten gaan. Wij kunnen een waarheid kennen, wij kunnen (denken) gelijk (te) hebben ... maar als dat niet samengaat met liefde voor de andere, de anderen dan houden wij onze waarheid, ons gelijk beter voor onszelf. Waarheid kan – ook bij het evangeliseren – enkel vrucht dragen wanneer ze met de Liefde samengaat !

Voor mijzelf en onze parochies haal ik hier wel enkele werkpunten uit op vlak van onthaal en gemeenschapsleven.

Op het marktje met aller bewegingen en organisaties viel het mij op hoe zeer uiteenlopende ‘strekkingen’ er schouder aan schouder stonden opgesteld. Misschien kleven ik/wij al te snel etiketten, bv. “Europascouts zijn conservatief” ... Het was voor mij de eerste keer dat ik Europascouts écht ontmoette: dienstbaar, behulpzaam, vriendelijk, kerkverbonden én sociaal bewogen. Jonge, dynamische, sportief ogende oud-leiding behartigt het project “LAZARE”: een samenlevingsproject tussen *young professionals* en mensen die op straat gewoond hebben. De bedoeling van het project "Lazare" is om simpelweg samen te wonen als een familie. Het project laat de inwonenden toe om de essentiële zaken van het leven te beleven en te groeien als mens: vriendschappen creëren, samen delen, elkaar helpen, verantwoordelijkheid opnemen, samen lachen, samen eten, op weekend gaan, naar elkaar luisteren, leren communiceren, elkaar vergeven, zelfvertrouwen winnen, elkaar leren appreciëren, ... Wauw !!

Na de middagpauze verzorgde ik een uur de biechtpermanentie: gewoon buiten, achter een aanbiddingskapel. Een genadevolle ervaring voor een Vlaamse priesters ... Het ene na het andere gesprek: jongeren en ouderen, Nederlands- en Franstalig, blank en gekleurd, leek en priester. Mooie gesprekken die de – in Vlaanderen bijna verloren – waarde van het verzoenings sacrament concreet maken.

Vervolgens volgde ik – zoals Lieve – de werkwinkel “Sycamore”: inderdaad een mooie werking voor jongeren, die de aanwezigheid van Opus Dei-priesters waarderen. Tenslotte nam ik deel aan de werkwinkel: “Als koppel op missie naar het onbekende Oost-Timor met Fidesco”. Tim en Charlotte (die hun eerste kindje verwachten!) zijn net terug uit anderhalf jaar humanitaire missie in Oost-Timor met Fidesco. Ze deelden graag hun ervaring en deuitdagingen waarmee ze in het bergdorp Letefoho aan de slag gingen op een middelbare school. Ze getuigden wat ze mee nemen uit dit avontuur en hoe deed dit hen groeien als gehuwd koppel? Met bewondering en verwondering maakte ik kennis met de organisatie Fidesco die dit mogelijk maakte. Het is ontwikkelingshulp die van uit de Emmanuëlgemeenschap gegroeid is: alweer voor mij de revelatie dat ook deze spirituele beweging, evenzeer inzet op heel concrete solidariteitsprojecten (zie: <https://www.fidesco-international.org/nl/> !)

Na het feestelijk broedermaal volgden wij het eerste deel van een avondwake in de basiliek, voorbereid door een aantal charismatische groepen: wat vreemd voor ons, maar zeker leerrijk: een meer lichamelijke en gedreven invulling van bidden & vieren.

Op zondag volgde ik de werkwinkel "Samen onderscheiden waar God onze missie stuurt" door Patrick Vanputte die zich engageert voor de "Missionaire Parochie". Er waren opvallend veel jonge deelnemers. Ook ontmoette ik een jonge CEO van een groot chemisch bedrijf: papa, ondernemer én overtuigd gelovige (die ook zelf in de voormiddag een werkwinkel leidde). Wij werden uitgenodigd na te denken over de (parochie)gemeenschap van onze dromen en die ... volgens Gods droom. Wij werden aangespoord om in onze parochies steeds voorrang te geven aan evangeliseren, aan toerusting door de H. Geest én leidinggeven met een team. Wij leerden hoe wij keuzes kunnen maken in de H. Geest, onder meer door tijd te nemen voor gebed en voor reflectie: hierbij zijn vreugde en godsverbondenheid het kompas.

En toen was het tijd voor de sloteucharistie. Bij het betreden van de sacristie werd ik onverwacht om samen met 3 andere priesters de aartsbisschop als concelebrant bij te staan. Een verrassing en een hele eer voor de Kempense Pastorale Eenheid van de H. Norbertus ☺. Tijdens het uitreiken van de H. Communie in de Basiliek viel het mij op met hoeveel overtuiging, eerbied, ingetogenheid, aandacht – vaak ook jonge mensen – Christus in de communie ontvingen. Het heeft mij 'gesticht' om ook zelf met meer zorg & aandacht de communie uit te reiken en te ontvangen.

Uit de homilie van Mgr Luc Terlinden in de sloteucharistie

Wat opent voor het geloof, om Jezus te zien, is het uur van het Kruis en van de verrijzenis, waar de volledige werkelijkheid van God in Jezus zich aan ons onthult. Het is aan het kruis dat deze Grieken uit het Evangelie Jezus werkelijk zullen kunnen zien, in Hem geloven, zijn leerlingen worden.

Beste vrienden, we zijn hier bij het hart van de missie: het mysterie van het Kruis. "Als de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen; maar als hij sterft, brengt hij veel vrucht voort." Veel vrucht: er is plaats voor velen in de Kerk die uit het Kruis geboren wordt, waar het lot van de wereld wordt beslist: "en wanneer ik van de aarde zal zijn omhoog geheven, zal ik allen tot mij trekken..." De missie kan niet om het Kruis heen, maar natuurlijk ook niet om de opstanding. Met andere woorden, in navolging van Jezus moeten ook wij bereid zijn om ons los te maken van ons eigen leven, afstand te doen van het streven naar succes in ons leven en onze projecten en prioriteiten los laten. De missie is alleen mogelijk als we Jezus volgen en ons volledig aan Hem hechten, Hijzelf heeft immers niet gezocht om zijn wil te doen maar die van de Vader.

Een missionaire Kerk betekent dat we vandaag de dag bereid moeten zijn om van pak te veranderen, om van het pak van een aanwezige Kerk in de samenleving met haar sterke instituties, haar kerken op elke straathoek ... naar een kleiner, nederiger maar niet minder evangelisch pak. Het is een Kerk die Jezus dient, vooral in onze broeders en zusters, zoals Jezus zelf dienaar werd. Hoe belangrijk zijn deze broederlijke en liefdevolle relaties met onze broeders en zusters vandaag de dag voor de missie.

Sterven aan eigenliefde betekent bereid zijn om afstand te doen van mijn eigen projecten, mijn eigen ideeën voor de Kerk of voor de missie. Bereid zijn om niet altijd gelijk te hebben. Het is ook accepteren dat ik niet altijd gelijk heb ten opzichte van de ander, dat ik mijn

standpunten, mijn overtuigingen niet aan hen hoeft op te leggen. Want het is alleen door het Kruis dat hij of zij Jezus zal ontmoeten. Car ce n'est que par la Croix qu'il ou elle fera la rencontre de Jésus. Pas d'abord par un bon marketing ou par tous les moyens que nous déploierons, si utiles et bons soient-ils. « Quand j'aurai été élevé de terre, j'attirerai à moi tous les hommes » dit Jésus. "wanneer ik van de aarde zal zijn omhooggeheven, zal ik allen tot mij trekken..." C'est lui, Jésus, qui attire. Nous ne sommes que ses humbles serviteurs.

